

Nr 191

Av herrar **Sjöholm** och **Rubin**, om inrättande av ett överorgan för bekämpandet av djurplågeri.

Ett samhälles kulturella och etiska nivå kan i icke ringa mått fastställas med utgångspunkt i dess attityd mot djuren och deras skydd i olika hänseenden. Vårt land torde ingalunda vara särskilt underutvecklat i detta avseende, vilket inte hindrar att åtskilligt inom djurskyddets område här är otillfredsställande och klandervärt.

Vi tillåter på våra hästkapplöpningsbanor att spö används och att hästarna med rapp och slag hetsas, vilket otvivelaktigt utgör en form av djurplågeri. Det göres från hästsportshall ofta gällande att hästarna har en inneboende lust att tävla och helt självmant söker komma först till målet. Om detta är sant — vilket starkt kan sättas i fråga — borde därav följa att användandet av spö är helt onödigt och redan av denna anledning borde förbjudas.

Inom våra moderna hönsrier förekommer utan tvekan ett utbrett djurplågeri i det att hönsen där framlever hela sitt liv inneslagna i små nätburar — fullständigt berövade varje som helst möjlighet till de livsyttningar som för dem är naturliga. Här föreligger ett kvalificerat djurplågeri i stor skala.

Ofta återkommande rapporter i dagspressen bär vittne om upprörande fall av djurplågeri vid vården — eller rättare den bristande vården — av husdjur av skilda slag. Kor och hästar hålles i utgång under stark kyla och utan tillskott av foder, svin förvaras i trånga kyffen som aldrig eller sällan blir föremål för rengöring och hundar står bundna vid enkla trälådor som inte ger skydd för väder och vind. Det är vårt samhälle ovärdigt att inte med kraft ta itu med dessa grava missförhållanden.

Ett växande antal människor torde anse nöjesjakten oförenlig med de humanitära principer på vilka vårt samhälle vilar. Det är ingen orimlig eller verklighetsfrämmande tanke att det skulle innebära ett kulturellt framsteg om nöjesjakten — dvs. säga dödandet för nöjes skull — försvann i vårt land. Detta rör då närmast den s. k. arrendejakten. Den jakt som är nödvändig bör handhas av sakkunnigt folk under samhällets kontroll.

Den verksamhet som den medicinska forskningen bedriver med hjälp av försöksdjur — och som otvivelaktigt är nödvändig — bör omgärdas av garantier för att djuren icke utsättes för onödigt lidande. Den rovdrift på försöksdjur som förekommer bör stoppas och ersättas med uppfödning-anstalter i nödig omfattning.

Den effektivisering av djurskyddet som är nödvändig bör bevakas och vidmakthållas av hälsovårdsnämnderna. Det kan emellertid ifrågasättas om inte tiden är inne för tillskapandet av ett samhälleligt ämbete, något som kunde liknas vid en djurens justitieombudsman, med uppgift att se till djurens intressen och vaka över att varje form av djurplågeri lagligen beivrades.

Med åberopande av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära förslag dels till inrättandet av ett överorgan för bekämpandet av djurplågeri, dels till instruktion för detta organ.

Stockholm den 19 januari 1968

Sten Sjöholm (fp)

Bertil Rubin (mbs)